

Sygn. akt IV KK 383/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Jerzy Grubba

Protokolant Dorota Szczerbiak

w sprawie E. L.

skazanej z art. 286 § 1 i in. k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 28 stycznia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanej,

od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 28 lipca 2014 r.

uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej E. L. w części dotyczącej orzeczenia o karze i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K., wydatkami poniesionymi przez Sąd, związanymi z rozpoznaniem kasacji, obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Akt oskarżenia zarzucał E. L. popełnienie dwóch przestępstw z art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.

W akcie oskarżenia zawarty został wniosek o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 k.p.k. i wymierzenie oskarżonej E. L. uzgodnionych z nią kar: 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat, grzywny w rozmiarze 60 stawek dziennych po 10 zł każda oraz orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na rzecz WBK jako następcy prawnego K. Banku S.A.

Sąd Rejonowy w K., wyrokiem z dnia 28 lipca 2014 r., uznał oskarżoną E. L. za winną popełnienia zarzucanych jej czynów, tj. przestępstw określonych w art. 286 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za czyny te na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 1, § 2 i § 3 wymierzył jej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w rozmiarze 60 stawek dziennych po 10 zł każda; na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz Banku /.../ S.A kwoty 1.290 zł.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w pierwszej instancji w dniu 5 sierpnia 2014 r.

Od tego wyroku kasację – w trybie art. 521 § 1 k.p.k. – wniósł Prokurator Generalny. Zaskarzając wyrok w części dotyczącej E. L. w zakresie orzeczenia o karze na jej korzyść, zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 343 § 1 i 6 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu dołączonego do aktu oskarżenia prawidłowego wniosku prokuratora o skazanie E. L. bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie jej za popełnienie przestępstwa wbrew treści tegoż wniosku kary w wysokości 8 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy oskarżona w toku postępowania przygotowawczego wyraziła zgodę na wymierzenie kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części orzeczenia o karze i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym.

Jeśli sąd decyduje się na uwzględnienie wniosku (art.343 § 1 i § 6 k.p.k.), to orzeczenie skazujące nie może w zakresie kary i ewentualnych środków karnych w jakikolwiek sposób różnić się od wniosku prokuratora uzgodnionego z oskarżonym.

W realiach sprawy skarżący trafnie wskazuje, że Sąd Rejonowy w K., orzekając na posiedzeniu odmiennie w kwestii wymiaru kary pozbawienia wolności, niż wynikało to z treści uzgodnienia i wniosku prokuratora załączonego do aktu oskarżenia, dopuścił się rażącej obrazy przepisu art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 1 i § 6 k.p.k. zaś uchybienie to miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku.

Podzielając zasadność zarzutu kasacji Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej E. L. w części dotyczącej orzeczenia o karze i sprawę w tym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.